

๑๕

ดินแดนสุขาวดี

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ เหมือนถูกเชิญมาประดิษฐานไว้ในสวรรค์ ธรรม ๔ ประการเป็นไหน คือ กายสุจริต วาจาสุจริต มโนสุจริต และ สัมมาทิฐิ บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการนี้ จะถูกเชิญมาประดิษฐานในสวรรค์

ดินแดนสุชาวดี

๓๑๘

เรามีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ก็ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว จะมีอายุยืนกว่านั้นก็มีเพียงไม่กี่คน ทุกชีวิตต่างต้องpayหน้าไป สู่ความเสื่อมสลาย ชีวิตหลังความตาย ยังดูเหมือนเป็นเรื่องที่ลึกลับ เป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้ที่ไม่ได้เตรียมตัว ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาของบัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย ที่ท่านมักจะเตรียมตัวก่อนที่ความตายจะมาถึง พร้อมเสมอต่อการเดินทางไปสู่สัมปรายภพ เพราะรู้ว่าการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดาของสรรพชีวิต ดังนั้นผู้มีปัญญาจึงควรหมั่นประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ชีวิตจะได้มีความมั่นคงและปลอดภัยทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

พระลัมมะสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ทิฏฐิสูตร ว่า

“จตุทฺธิ ภิกฺขเว ธมฺเมทฺธิ สมณฺนาคโธ ยถาภตํ นิกฺขิตฺโต เอวํ สคฺเค กตเมทฺธิ จตุทฺธิ กายสุจริเตน วจฺจุจริเตน มโนสุจริเตน สมฺมาทิฏฺฐิยา อิมเอทฺธิ โข ภิกฺขเว จตุทฺธิ ธมฺเมทฺธิ สมณฺนาคโธ ยถาภตํ นิกฺขิตฺโต เอวํ สคฺเค

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ เหมือนถูกเชิญมาประดิษฐานไว้ในสวรรค์ ธรรม ๔ ประการเป็นไหน คือ กายสุจริต วจสุจริต มโนสุจริต และสัมมาทิฏฐิ บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการนี้ จะถูก

ดินแดนสุชาวดี

๓๑๕

เชิญมาประดิษฐานในสวรรค์”

มนุษย์ส่วนใหญ่ก่อนจะหลับตาลาโลก เมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ล้วนอยากจะไปสู่สุคติภูมิ สำหรับผู้ที่ทำบาปอกุศลไว้มาก ก็หวาดสะดุ้งกลัวต่อมรณภัย แต่ผู้มีบุญกลับเห็นว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ ไปอยู่ในที่ๆ ดีกว่าเดิม ไปเสวยสุขในสุคติสวรรค์ ผู้ที่มาเชิญก็เป็นเทวทูต ไม่ใช่ยมทูต เทวทูตคือทูตจากสวรรค์ที่มาเชิญให้เราไปเป็นสหายแห่งเทพ ส่วนยมทูตคือทูตของพญายมราช ที่จะมาเอาตัวไปเสวยวิบากกรรมในอบายภูมิ

ดังนั้น ความตายจึงไม่ใช่เรื่องเลวร้าย หรือเรื่องที่น่ากลัว เป็นแต่เพียงการเปลี่ยนที่อยู่ใหม่เท่านั้น เมื่อยังไม่หมดกิเลสยังไปสู่อายตณนิพพานไม่ได้ กายมนุษย์หยาบไม่เอื้ออำนวยที่จะสร้างบารมีอยู่ในโลกอีกต่อไป ก็ต้องเปลี่ยนเป็นกายทิพย์ กายพรหมหรือกายอรูปพรหม ตามแต่กำลังบุญและความละเอียดของใจที่ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ เหมือนหากเราอยากมีทรัพย์สมบัติมาก ก็ต้องขยันทำงาน ถ้าอยากได้กายที่ละเอียดประณีต เสวยสุขได้ยาวนาน ก็ต้องประพฤติกายสุจริต วชิสุจริต มโนสุจริต คือฝึกฝนใจให้สะอาดบริสุทธิ์มากขึ้นไปเรื่อยๆ

คราวที่แล้ว หลวงพ่อได้เล่าค้างไว้ถึงสวรรค์ชั้นจาตุมหา-

ดินแดนสุขาวัต

๓๒๐

ราชาและสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายกว่ามนุษย์โลกของเรามากมายหลายเท่านัก คราวนี้เราจะมาเริ่มกันที่สวรรค์ชั้นยามา ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นที่ ๓ สวรรค์ชั้นนี้มีปราสาทสวยงามวิจิตรตระการตา ยิ่งกว่าวิมานในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีกำแพงแก้วรุ่งเรืองสวยงาม ไม่มีพระอาทิตย์ ไม่มีพระจันทร์ส่องแสง เพราะว่ายู่สูงกว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ แต่อาศัยรัศมีกายของชาวสวรรค์ และดวงแก้วรัศมีมณีรัตนะ ทำให้มีความสว่างไสวอยู่ตลอดเวลา

การจะรู้ว่าเป็นกลางคืนหรือกลางวัน ต้องดูที่ดอกไม้ทิพย์ ซึ่งมีชื่อเรียกว่าบุปผาสวรรค์ ถ้าดอกไม้ทิพย์บานแสดงว่าเป็นเวลากลางวัน แต่ถ้าดอกไม้ทิพย์หุบก็จะรู้ว่าเป็นเวลากลางคืน ท้าวสุยามเทวอิราชเป็นผู้ปกครองสวรรค์ชั้นนี้ ผู้ที่ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นนี้ได้ ส่วนใหญ่มักจะเคยสร้างโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ และสร้างที่พักที่อยู่อาศัย ให้คนได้มาใช้สอยกัน

*สูงขึ้นไปอีก คือสวรรค์ชั้นดุสิต เป็นสวรรค์ชั้นที่ ๔ รูปทรงของวิมานจะแตกต่างกันตามกำลังบุญ ถ้าสั่งสมบุญระดับหนึ่ง ก็จะเป็นรชตวิมาน คือวิมานเงิน บุญมากขึ้น

ดินแดนสุชาวดี

๓๒๑

มาหน่อยจะเป็น กนกวิมาน คือวิมานทอง ถ้าบุญมากที่สุด ก็จะเป็นรัตนวิมาน คือวิมานแก้ว สวยสดงดงาม ชาวสวรรค์ชั้นนี้ไม่หลงระเริงในเบญจกามคุณ แต่รักในการสั่งสมบุญเอามากๆ ชอบฟังธรรมสนทนารธรรม เมื่อถึงวันธรรมสวนะก็จะมาประชุมกัน โดยมีท้าวสันดุสิตเทวธิดา ซึ่งเป็นจอมเทพจะแสดงธรรมให้ฟัง หรือบางครั้งก็เป็นพระบรมโพธิสัตว์ ผู้กำลังสร้างบารมีและได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายพระองค์ มาทำหน้าที่แสดงธรรมให้ฟัง

ดุสิตสวรรค์จะเป็นแดนสวรรค์ของเหล่านักปราชญ์บัณฑิตและเทพผู้มีศักดิ์ใหญ่ เป็นดินแดนสุชาวดีสำหรับผู้มีบุญมีบารมีมาก พระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลายท่านจะมาพักระหว่างทางในสวรรค์ชั้นนี้ แม้กระทั่งพระศรีอริยเมตไตรยที่จะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไป ก็อยู่ในสวรรค์ชั้นนี้ ผู้จะมาเกิดชั้นนี้ได้ต้องให้ท่านชนิดทุ่มสุดใจเลยทีเดียว ฆ่าความตระหนี่ออกจากใจได้หมด ไม่มีความตระหนี่หวงแหนเหลืออยู่เลย ทำบุญเพราะหวังบุญกุศลเป็นที่ตั้งล้วนๆ เมื่อละโลกไปแล้วก็จะเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทพดาชั้นดุสิตนี้แหละ

สวรรค์ชั้นนิมมานรดี เป็นสวรรค์ชั้นที่ ๕ มีท้าวสุนิมิตเทวธิดา เป็นผู้ปกครอง มีปราสาทสวยงามมาก ปราสาททอง

ดินแดนสุชาวดี

๓๒๒

ปราสาทแก้ว มีกำแพงแก้ว กำแพงทองอันเป็นทิพย์ มีสวนอุทยานที่เป็นทิพย์ คล้ายๆ กับสวรรค์ชั้นอื่นๆ เพียงแต่เทพผู้สิงสถิตอยู่สวรรค์ชั้นนี้ มีรูปร่างสวยงามน่าดูน่าชมยิ่งกว่าสวรรค์ชั้นที่ต่ำกว่าลงไป เมื่อมีความปรารถนาสิ่งใด ก็เนรมิตเอาได้ตามใจปรารถนา

สวรรค์ชั้นสุดท้าย คือชั้นปรนิมิตตวสวัตติ ซึ่งอยู่สูงกว่าชั้นอื่นๆ เป็นชั้นที่ ๖ มีท้าวปรนิมิตตวสวัตติคอยดูแลปกครองและเป็นศูนย์รวมใจ เมื่อปรารถนาสิ่งใด จะมีเทพชั้นล่างๆ คอยเนรมิตให้ คือไม่ต้องหยิบจับหรือแม้กระทั่งจะเนรมิต ก็จะมีผู้ทำให้เสร็จสรรพทุกอย่างเลย อย่างนี้แหละถึงเรียกว่าเสวยสุขในสวรรค์กันจริงๆ

ในสวรรค์แต่ละชั้น จะมีความแตกต่างกันทั้งอายุ วรรณะ สุขะ พละ และอธิปไตย คือความเป็นใหญ่ สิ่งที่ทำให้เหนือกว่ากันก็คือ บุญกุศลเท่านั้น ถ้าทำบุญเต็มทีในสมัยเป็นมนุษย์ ละโลกไปแล้วก็มีภพที่ทำให้แตกต่างกัน บนโลกมนุษย์มีความแตกต่างกันอย่างไร ชาวสวรรค์เขาก็มีความแตกต่างกันเหมือนกับเรา เพียงแต่จะไม่มีการแข่งขันชิงดีชิงเด่นเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองปรารถนา ทุกอย่างที่ยังเกิดขึ้นเพราะบุญล้วนๆ

อายุของชาวสวรรค์แต่ละชั้นก็มีความยืนยาวไม่เท่ากัน

ดินแดนสุชาวดี

๓๒๓

ยังอยู่ชั้นสูงมาก อายุก็ยิ่งยืนมากขึ้นไปเรื่อยๆ ตั้งแต่อายุชาวสวรรค์ ชั้นจาตุมหาราชิกา วันหนึ่งคืนหนึ่งของสวรรค์ชั้นนี้เท่ากับ ๕๐ ปีของมนุษย์ เฉลี่ยอายุของเขาประมาณ ๕๐๐ ปีทิพย์ เมื่อเทียบกับในโลกมนุษย์ก็ประมาณ ๙ ล้านปี

วันหนึ่งคืนหนึ่งของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เท่ากับ ๑๐๐ ปีมนุษย์ สวรรค์ชั้นนี้มีอายุยืนถึง ๑,๐๐๐ ปีทิพย์ ซึ่งเท่ากับ ๓ โกฎิ ๖ ล้านปีมนุษย์ วันหนึ่งคืนหนึ่งของสวรรค์ชั้นยามาเท่ากับ ๒๐๐ ปีมนุษย์ สวรรค์ชั้นนี้อายุประมาณ ๒,๐๐๐ ปีทิพย์ เท่ากับ ๑๔ โกฎิ ๔ ล้านปีของมนุษย์โลก

๔๐๐ ปีมนุษย์เท่ากับ ๑ วัน ๑ คืนของสวรรค์ชั้นดุสิต อายุของสวรรค์ชั้นนี้ประมาณ ๔,๐๐๐ ปีทิพย์ เมื่อเทียบกับอายุบนโลกมนุษย์ก็เท่ากับ ๕๓ โกฎิ ๖ ล้านปี และ ๘๐๐ ปีมนุษย์เท่ากับ ๑ วัน ๑ คืนของสวรรค์ชั้นนิมมานรดี อายุของสวรรค์ชั้นนี้ประมาณ ๘,๐๐๐ ปีทิพย์ เท่ากับ ๒๓๐ โกฎิ ๔ ล้านปีของมนุษย์โลก อายุของสวรรค์ชั้นสุดท้ายคือปรนิมมิตวสวัตติ ซึ่งมีอายุยืนยาวมากที่สุด เพียงแค่หนึ่งวันหนึ่งคืนของเขา ก็เท่ากับ ๑,๖๐๐ ปีมนุษย์โลก ฉะนั้นการเสวยสุขในสวรรค์ชั้นนี้ ยาวนานถึง ๑๖,๐๐๐ ปีทิพย์ ซึ่งเท่ากับ ๙๒๑ โกฎิ ๖ ล้านปีของโลกมนุษย์

อย่างไรก็ตาม สวรรค์ชั้นต่างๆ เหล่านี้ ไม่ใช่สิ่งที่เราจะ

ดินแดนสุชาวดี

๓๒๔

ไปยึดติดจนเกินไป เพราะเป็นเพียงสถานที่พักในระหว่างการเดินทางไกลไปสู่อายตนิพพานเท่านั้น เป้าหมายของเราไม่ใช่เพียงทำบุญเพื่อจะให้ไปสวรรค์ แต่เราจะมุ่งไปสู่อายตนิพพานอันเป็นเอกกันตบรมสุข เพราะแม้สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นเหล่านี้จะวิเศษเพียงไร ก็ยังตกอยู่ในไตรลักษณ์ คือ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ยังไม่พ้นจากการบังคับบัญชาของพญามาร เมื่อถึงคราวหมดบุญก็ต้องจุติลงมาเกิดอีกเพื่อสั่งสมบุญบารมีกันใหม่

ที่หลวงพ่อบรรยายเรื่องสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นมานี้ เพื่อให้ทุกท่านได้ทราบ ว่า สวรรค์คือสุคติภูมิอันน่ารื่นรมย์ที่รอรับผู้มีบุญไปเสวยสุขกัน เป็นเพียงที่พักชั่วคราว เป้าหมายเราจะต้องสร้างบารมีไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม ชีวิตหลังความตายของผู้มีบุญ เขาจะไปบังเกิด ณ สถานที่น่ารื่นรมย์เหล่านี้แหละ สวรรค์จึงเป็นของกลางของสรรพสัตว์

ใครปรารถนาจะไปอยู่ชั้นไหนก็ให้สั่งสมบุญไว้ แล้วเราจะสมปรารถนา ซึ่งสมบัติต่างๆ ก็รอคอยเราอยู่ตรงนั้นแล้ว ขอให้เราประพฤติกายสุจริต วาจาสุจริต มโนสุจริต คือให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และให้มีสัมมาทิฐิอยู่ในใจ คือให้เห็นว่า ทำดีต้องได้ดีจริง นรกสวรรค์มีจริง โลกนี้โลกหน้ามีจริง แล้วลงมือปฏิบัติธรรม ให้ไปรู้เห็นของจริงด้วยตัวของเราเอง

ดินแดนสุชาติ

๓๒๕

ไม่ต้องรอให้ถึงตอนที่ละโลกไปแล้ว เมื่อไรเข้าถึงพระธรรมกาย
ภายในได้ เราก็จะสามารถไปรู้ไปเห็นชาวสวรรค์เหล่านี้ได้
ไปตรวจดูวิมานของตัวเองได้ จะได้มีกำลังใจในการสั่งสมบุญยิ่งๆ
ขึ้นไป ดังนั้นให้หมั่นสั่งสมบุญเป็นประจำทุกวัน และตั้งใจปฏิบัติ
ธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

